74

tunc nullam delectacõnem iuenit in ſeipõ ſed pocius magnã amaritudinẽ qꝛ magno remorſu conſciencie et pctõꝛum aculeis ſauciatur. Et ideo opoꝛtet ꝙ ad interioꝛa ſe ꝺflectet et in eis ſenſibilẽ delectatõneꝫ querat. Sed cõtra coꝛ amoꝛoſuꝫ et purũ penam ſibi reputat ad exterioꝛa ſpgi ⁊ ideo libenter quieſcit ſolitarie et hoc triplici rõne. Prima qꝛ mens amoꝛoſa in ſolo bono dĩno ſuo ſuũ vinũ conſtituit. et in eo ſolo ſuã delectatõnem querat/ Conſtat autẽ ꝙ diuinam p̃ſentiam nullicubi ſecurius et dulcius poſſidet ꝙ̃ i ſeipã quare ⁊c̃. Secundo qꝛ talis mens amoꝛoſa et pura tãtã delectationẽ inuenit ĩ ſeipſa ꝙ omĩs extriſeca delectacõ reſpectu ſui quaſi meroꝛ extrinſeca reputat. Tercõ ne ꝑ reꝝ exterioꝝ varietatẽ ſibi claritas et ſuauitas diuine pñtie obumbꝛatur ꝓpter quod ꝓpꝛiuꝫ eſt coꝛde puro et amoꝛoſo ꝙ libenter in ſeipõ quieſcat. et quod ſibi deo iugit̃ ꝑ amorem inhereat. Tum qꝛ non habꝫ aliã vitam niſi in deo qꝛ ſolus ipſe ſꝫm Aug⁹. eſt vita aĩe. et ideo dicit Apl̃s moꝛtui eſtis et vita vr̃a abſcondita eſt cũ xp̃o. Tũ qꝛ non habꝫ aliã ſubſiſtenciã niſi in deo ꝙ eſſe cuiuſlibet rei nobili⁹ in ipſo deo ꝙ̃ ſit in ſeipã. tũ etiã qꝛ nullã aliã querit delectatõꝫ niſi ĩ ſolo deo quia omnẽ aliã extrinſecã reſpuũt propt̃ deum/ et ſi deus ſꝑ ipſis conſolatõnẽ quã ſꝑ appetũt non influeret adhuc alit̃ ext̃ ipſum conſolatõneꝫ petere faſtidirent dicẽtes cum ꝓpheta. Rẽnuit conſolari anima mea. Ubi notabilit̃ eſt aduertendũ ꝙ ſi ſola meditacio et memoꝛia de deo tantaꝫ delectationẽ menti ingerit ꝙ ſpm̃ mentis in defectũ ſui adducit q̃ntum dulcedĩs tũc ingerat mẽti ipſa dei actualis pñtia. Diſcernat quia poteſt qꝛ hoc eſt inexplicabile oĩ lingue ⁊c̃. Hic videndum tercõ.

lxxxi. Sub Sermo ſecũdus.

Docebit vos omnẽ veritatem. Quõ ſpũſſanctus docet bonorum opeꝝ deifoꝛmẽ aſſimilationẽ. Quod patet ꝑ hoc ꝙ ꝑ ſuam graciã mentem deuotã inſpirat vt in oĩbus ſuis actionibꝫ ſolaꝫ diuinam complacentiã ⁊ diuinum honoꝛẽ intendat. Et ex hoc ꝙ mens deuota illa que opatur cum tanta puritate oꝛdinat ĩ laudem et honoꝛẽ diuinũ neceſſario oportet ꝙ ſue oĩs actiones decoꝛent[a] quodam celico colore et quadam deifoꝛmi aſſimilatõne. Propter qd̓ bene dictũ eſt ꝙ ſpũſſanctus docet oĩm bonoꝝ opm deifoꝛmẽ aſſilatõꝫ. Et ex iſta ſpũſſancti doctrina anima deuota tria dona amabilia ꝯſequit[r]. Primo ſui coꝛdis ĩ contamĩabilem puritatem. Scdõ ſuaꝝ virtutũ mirabilẽ venuſtatem. Tercio eterne mercedis ineffabilẽ vbertatem. Primũ patet. nã q̃ poſſꝫ eẽ maior puritas coꝛd̓ ꝙ̃ ꝙ cor amoꝛoſum ſꝑ ſit expoſitũ omnibꝫ indigentibꝫ ĩ caritate ſeruire ꝓ poſſe ac ſi ſoli deo talia opa exhiberet. De iſta puritate coꝛdis amoꝛoſi poteſt ĩtelligi quod ſcribit[r] ſapientie vij. Hec eſt em̃ ſpecõſioꝛ ſole ⁊ ſup oĩm ſtellaꝝ diſpoſicõnem luci compata inuenit[r] prioꝛ. Et ſi querat[r] ex qua rõne puritas coꝛdis antecedit et excellit puritateꝫ ſolis et cuiuſlibet lucis. Ad hoc põt dici ꝙ hoc eſt ꝓ tanto quia lux ſolis eſt coꝛpalis puritas aũt mentis eſt lux ſpũalis. Conſtat autem ꝙ lux ſpiritualis ãncedit et excellit coꝛpoꝛalem. ſicut etiam ip̃e ſpũs excedit ipſum corp⁹. Item lux corpalis ſolis obumbrat[r] ꝑ tenebꝛas noctis ſubſequẽtis. ita ꝙ nobis in emiſperio noſtro non apparet. puritas aũt mentis amoroſe nunꝙ̃ obſcuratur q̃ntuꝫ eſt de ſe ꝑ aliquas tenebꝛas iniquitatis et malicie ſꝫ pocius illas fugat et diſſipat ab ipſa mente. Hec autem cordis puritas eſt obſeruãda diligẽtiſſime ꝓpter tria. Primo quia cor purũ continuo fruitur in ſeipſo dulcedine ſapoꝛoſa ꝙ patet. Mens enim deuota ex conſpectu eius interioꝛi puritate ſꝑ in ſeipſa quieta pace fruitur et ineſtimabili gaudio interioris ſuauitatis reficitur. Quod exinde ꝓuenit quia mẽs pura ſine intmiſſione fixis oculis contẽplatur ſpeculum dĩne pꝛeſentie. Et cum ſũma diligẽtia precauet ne vnq̃m ab exteriori ſibi quicꝙ̃ incidat vl̓ interioꝛi ſubrepat ꝙ oculos dĩne maieſtatis offendat/ et iõ talis mẽs neceſſario reficitur ĩteriori gaudio ſuauitatis. Et ideo ſcribitur ꝓuer. xv. Secura mens quaſi iuge cõuiuium. Secundo quia coꝛ purum eſt in alijs delectabile in conuerſatõne gracõſa. Vñ de puro coꝛde ſcribitur Sapientie octauo. Nõ em̃ habꝫ amaritudinẽ cõuerſacio ei⁹ nc̃ tediũ vict⁹ ei⁹ ſed leticia et gaudiũ. Qd̓ exĩde contingit qꝛ coꝛ purũ omnibꝫ ſuis actõnibꝫ imprimit ſilitudĩeꝫ deificã et omĩbꝫ ſuis cogitationibꝫ et affectionibꝫ ꝯfert diſpõneꝫ celicã et tota eius conuerſacio venuſtatur decoꝛe v̓tuali ꝓpter quod non eſt mirum ſi ip̃i⁹ conuerſacio ſit alijs graciosa. Tercio quia cor purum iugiter reficitur verbi eterni preſentia iubiloſa. Quod patet per hoc ꝙ cordis puritas non eſt alĩ d ꝙ̃ locus ſeu laqueus quidam amoꝛis in q° cor puꝝ ⁊ a

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-v-105/0145
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt